

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

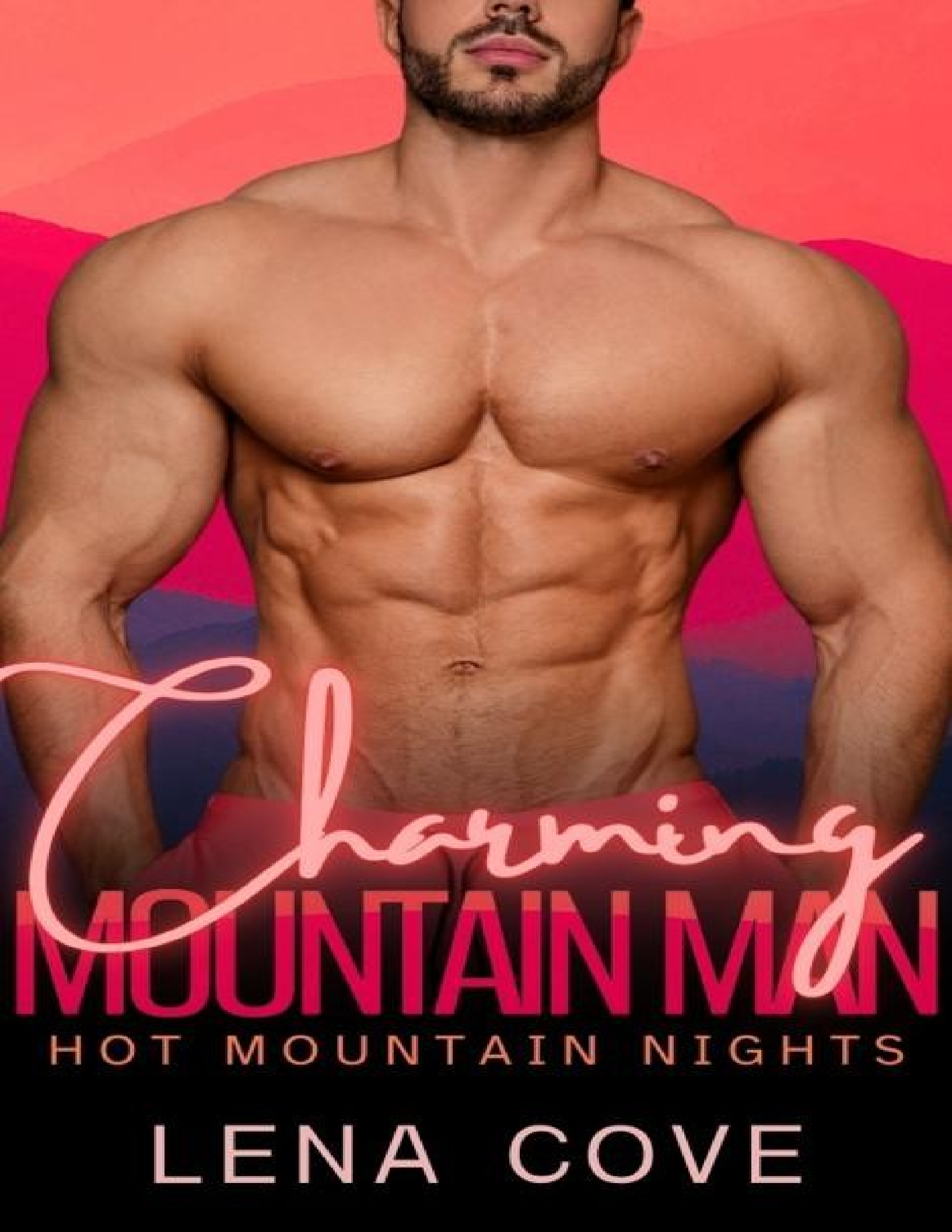
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



Charming
MOUNTAIN MAN

HOT MOUNTAIN NIGHTS

LENA COVE



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi



Lena Koyu

Büyüleyici Dağ Adamı

Telif Hakkı © 2025 by Lena Cove

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt, tarama veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez. Bu kitabı kopyalamak, bir web sitesine göndermek veya izin almadan başka herhangi bir yolla dağıtmak.

Birinci baskı

*Bu kitap Reedsy'de profesyonel olarak dizilmiştir
Daha fazlasını [reedsy .com](https://reedsy.com) adresinde bulabilirsiniz*

İçindekiler

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm](#)

[Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci](#)

[Bölüm Epilog](#)

[Bir Epilog İki](#)

[Lena Cove'un Kitapları](#)

[Sosyal Medya Bağlantıları](#)

Birinci Bölüm

Callie

Pine Hollow, özlemini duyduğum temiz dağ havasını solumak için birebir. Küçük deniz mavisi Subaru'mu Ana Cadde'nin kalbine çekiyorum ve kasabanın cazibesiyle anında büyüleniyorum. Renkli tenteli tuhaf dükkânlar yol boyunca sıralanıyor, lamba direklerinde peri ışıkları parıldıyor ve hava çam, taze pişmiş ekmek ve odun dumanı kokuyor. Sanki annemin çok sevdiği o sıcacık Hallmark filmlerinden birinin setine girmişim gibi hissediyorum.

Heyecan göğsümde kabarcıklar oluşturuyor, küçük bir sinir çarpıntısıyla hoş bir şekilde karışıyor. Bu tek başıma kamp gezisi, çok uzun süren ve nihayetinde sona eren bir ilişkiden sonra yeni bir başlangıç olacak. Tek başıma bir hafta geçirme, yürüyüş yapma ve yıldızların altında uyuma fikri beni uzun zamandır hissetmediğim bir macera duygusuyla dolduruyor.

Karnım da aynı şekilde gurulduyor ve yola çıkmadan önce erzağa ihtiyacım olduğunu hatırlatıyor. Hollow Hearth Inn'deki check-in görevlisinin dostça tavsiyesine uyarak, kasabadaki herkesin yemin ettiği Pierce's Outdoor Supplies'a doğru yola çıkıyorum.

İçeri adımımı attığımda kapı şingirdiyor, sedir ve deri kokusu beni karşılıyor. Gözlerim hemen sıcacık mağazanın içinde geziniyor. Flanel gömlekler ve sağlam yürüyüş malzemeleri rafları, pırıl pırıl tırmanma ipleri ve düzgünce istiflenmiş uyku tulumlarıyla karışıyor. Seattle'daki gösterişli outdoor mağazalarının aksine burası hem pratik hem de sıcak bir yer.

"Yardımcı olabilir miyim?" Tezgâhın arkasından bir ses homurdanıyor ve bakışlarım ona doğru kayıyor.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Yıpranmış ahşap bir tezgâhın üzerine eğilmiş, muhtemelen hayatımda gördüğüm en yakışıklı adam. Zahmetsizce iyi görünecek kadar dağınık koyu renk saçlar, granitten oyulmuş bir yüzü gölgeliyor. Kirli sakalları

Çene ve çatık kaşların altında fırtına bulutları rengindeki gözler bana şüpheyile bakıyor.

"Merhaba!" En parlak, en arkadaşça gülümsememi gösteriyorum, soğuk ifadesini çözmeye kararlıyım. "Ben Callie. Kamp malzemeleri almaya geldim."

Bakışları üzerimde geziniyor, belli ki etkilenmemiş. "Kamp, ha?"

"Evet!" Sesim gereğinden yüksek çıkıyor ama elimde değil

-Huysuz tavrı tuhaf bir şekilde ilgi çekici. "Yalnız kamp. Bu benim ilk seferim. Emin olmadığım birkaç malzeme konusunda yardıma ihtiyacım olacak."

"Solo," diye yineliyor, inanmadığı her halinden belli. Dudakları bir çizgi halinde inceliyor. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

"Oh, kesinlikle," diye onu temin ediyorum, hızla yaklaşarak. Kollarımı tezgâha dayayıp onun sabit bakışlarıyla buluşuyorum. "Göründüğümde daha güçlüyüm."

Kaşları havaya kalkıyor, şüpheciliği derinleşiyor. "Pembe spor ayakkabı giyiyorsun."

Aşağıya bakıyorum, kuşkusuz sağlam olmayan ayakkabılarımın içinde ayak parmaklarımı oynatıyorum. "Onlar mercan, ama haklısın. İşte tam da bu yüzden senin uzman rehberliğine ihtiyacım var."

Uzun ve bıkkın bir iç çekişten sonra tezgâhtan geri çekiliyor ve boyuna göre ayağa kalkıyor. Uzun boylu, geniş omuzlu ve her gününü dağlarda ayılarla güreşerek geçirmiş gibi yapılı olduğunu fark ettiğimde nabzım hızlanıyor.

Garrett Pierce -adını vitrindeki tabeladan hatırlıyorum- beni mağazada gezdiriyor, pratik bir verimlilikle teçhizat seçiyor. Elime tutuşturduğu her ürün, sert talimatlar ve zorlukla kontrol edilebilen bir kızgınlıkla teslim ediliyor; bu da onun gülümsemesini sağlama kararlılığını körüklüyor.

"Bu botlar," diyor sertçe, önüme sağlam bir çift koyarak. "Su geçirmezler, dayanıklıdırlar ve bileğinizi burkmazlar." Gözleri yüzümü tarıyor, arkalarında okunamayan bir titreşim var. "Muhtemelen."

Botları elime alıp beğeniyle evirip çeviriyorum. "Kulağa mükemmel geliyor. Yün çorap da öneriyor musunuz?"

"Kesinlikle." Bir vitrine doğru ilerliyor, bir paket alıyor ve büyüyen yığınının içine atıyor. "Ayaklar kuru, moraller yüksek."

"Akılda kalıcı," diye nazikçe takılıyorum.

Bana yine kaşlarını çatıyor ama ağzının kenarında belli belirsiz bir seğirme olduğuna yemin edebilirim. "Başka bir şey var mı, Bayan Neşeli?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak sorusunu ciddiyetle değerlendiriyorum. "Ayı spreylene ne dersin?"

"Ayı spreyi mi?" Kaşlarını çatıyor. "Bir ayıyla yakınlaşmayı ve kişiselleşmeyi mi planlıyorsun?"

"Umarım öyle olmaz." Sırıttıyorum, ayaklarımın üzerinde zıplıyorum. "Tedbirli olmak üzmekten iyidir, değil mi?"

Nefes nefese kalıyor ama başka bir rafa geçiyor. Onu arkadan izlerken, omuzlarının flanel gömleğinin altından nasıl kaydığını, yıpranmış kumaşın kaslı sırtını tüm doğru şekillerde nasıl sardığını fark etmeden edemiyorum.

Bakmayı kes, Callie.

Aniden dönüyor ve bakışlarımı yakalıyor. Yanaklarım kızarıyor ama en parlak, en masum gülümsememi koruyorum.

"Al." Bana ayı spreyni uzatıyor, parmaklarımız kısa bir süreliğine sürtünüyor. Bu kazara temasla tenim karıncalanıyor ve sanki o da hissetmiş gibi gözleri hafifçe kısılıyor.

Ani ve beklenmedik gerginliği dağıtmak umuduyla boğazımı temizliyorum. "Ee Garrett, uzun zamandır mı burada yaşıyorsun?"

"Çok uzun." Tezgâha geri dönerken cevabı kısa kesildi.

"Hadi," diye takılıyor, onu takip ediyorum, huysuz zırhını dürtmekten kendimi alamıyorum. "Burası muhteşem! Pine Hollow'un cazibesine karşı bağışıklık kazanmış olamazsın."

Yumuşakça homurdanıyor. "Güven bana, etkisi geçer."

Parmakları eski görümlü bir kasanın tuşlarında hızlı hızlı ilerleyerek alışverişlerimi saymaya başladığında tekrar tezgâha yaslanıyorum. "Kesinlikle çok çekicisiniz," diyorum düşüncesizce. "Kasabayı kastetmiştim. Pine Hollow büyüleyici bir yer."

Bir anlığına donup kalıyor, yanakları hafifçe kızarıyor. Ama sonra kaşlarını çatarak bana bakmaya devam ediyor, çenesi gergin, gözleri keskin. "Her zaman böyle arkadaş canlısı mısın?"

"Genellikle daha da arkadaş canlısı," diye neşeyle itiraf ediyorum. "Bugün benim yumuşak günüm olduğu için şanslısın."

Başını sallıyor, sınıyanormuş gibi nefes veriyor. Belirgin sıkıntısına rağmen gözlerindeki bir şey bana en azından biraz eğlendiğini söylüyor.

Kartımı okutuyorum, bana makbuzu uzatırken parmaklarımız yine birbirine değiyor. Bu kısa temas, küçük bir heyecanı daha içime gönderiyor.

Omurga. Garrett'in gözleri benimkilere takılıyor ve boğazını temizleyip geri adım atmadan önce bir anlığına kararıyor.

"Patika yolunu tarif etmemi ister misin?" diye soruyor, sesi yine alçak ve hırçın.

"Hayır. Hallettim," diyorum kendimden emin bir şekilde. "Bütün hafta haritalar üzerinde çalıştım."

Kaşları çatılıyor, yüzündeki endişe gizlenmeden önce parlıyor. "Bu ormanı hafife alma, şehirli kız."

Sesimdeki samimiyetle onu usulca temin ediyorum: "Etmeyeceğim," diyorum. "Ve teşekkür ederim, Garrett. Gerçekten."

Bakışları hafifçe yumuşar ve tek tepkisi hafifçe başını sallamak olur.

Dışarı çıkarken pencereden geriye bakıyorum ve onun beni izlediğini fark ediyorum. Çabucak gözlerini kaçırıyor ve tezgâhın arkasında meşgul oluyor.

Kendi kendime gülümsüyorum, garip bir şekilde muzaffer hissediyorum. Garrett Pierce Pine Hollow'un yerleşik huysuzu olabilir, ama bu sert, huysuz dış görünüşün altında büyüleyici bir şey var.

Çözmek için sabırsızlanıyorum.

İkinci Bölüm

Garrett

Callie Bennett'in kolları kamp malzemeleriyle dolu bir şekilde dükkanımın kapısından neşeyle çıkışını izlemek beni olması gerekenden daha fazla tedirgin ediyor. Tezgâha yaslanıp arkasından kapanan kapıya bakıyorum, her zamanki huzurumu bu kadar zahmetsizce bozmasına hâlâ sinirleniyorum.

Yetişkin hayatımın büyük bir bölümünü Pine Hollow'da geçirdim ve bilinçli bir şekilde beni dünyanın kaosundan rahatça izole eden bir rutin oluşturdum. Turistler ve şehir halkı talepleriyle buraya girip çıkıyor, nadiren yalnızlığıma yüzeysel bir çentikten fazlasını yapıyorlar. Ama bu kadın - Callie, amansız iyimserliği, parlak mercan rengi spor ayakkabıları ve sinir bozucu derecede güneşli gülümsemesiyle - bir şekilde düşüncelerimin arasına girmeyi başardı.

Elimi saçlarımda gezdirerek derin bir iç çekiyorum. Endişelenmek aptalca. O sadece vahşi doğayla başa çıkabileceğine inanan başka bir turist. Yine de, onun parlak gözlü coşkusunun orada hazır olmadığı bir şeyle karşılaştığını hayal ederek, rahatsız edici bir huzursuzluk hissinden kurtulamıyorum.

"Lanet olası şehir kızı," diye mırıldanıyorum içimden ve kendimi harekete geçiriyorum. Dükkân kendi kendine çalışmıyor ve yönetmem gereken stoklar var.

Ama çalışırken, rafları doldururken ve malzemeleri düzenlerken, aklım sürekli Callie'ye gidiyor. Onun inatçı kararlılığı, benimle dalga geçme şekli ve tavsiyelerimi dinlediğinde gerçek bir merakla açılan gözleri.

Kendime kızarak, elimdeki uyku tulumunu gereğinden fazla bir güçle yere bırakıyorum. Neden bu kadar umursuyorum ki? O benim sorumluluğumda değil. Yine de düşüncelerim onun mercan rengi spor ayakkabılarına ve güneşli özgüvenine geri dönüyor ve kızgınlığım derinleşiyor.

Gün ortasında aynı anda üç müşterinin oluşturduğu yoğunluk azaldıktan sonra dükkânın önündeki kaldırıma çıkıyorum. Hava berrak ve

Tanıdık çam kokusu ve yaklaşan sonbahar. Buradan, onun gittiği patikanın başlangıcını görebiliyorum, davetkâr bir sır gibi ormanın içinde kayboluyor.

Ne olduğunu anlamadan ayaklarım hareket ediyor ve beni tozlu sokak boyunca Hollow Hearth Inn'e doğru götürüyor. Annie'yi resepsiyon masasına yaslanmış, Pine Hollow'un gayri resmi bilgi merkezi Dottie ve Hearth Inn'in sahibi Hazel ile neşeyle sohbet ederken buluyorum.

"Garrett!" Annie el sallıyor, gülümsemesi muzipçe genişliyor. "Bu sabah çok neşeli bir müşterin olduğunu duydum."

Kaşlarımı çatıyorum, gözlerindeki bilmiş pırıltıyı görmezden geliyorum. "Bugün şu Callie denen kızı gördün mü? Gitmeden önce kontrol etti mi?"

Hazel bana dönmeden önce Dottie'ye eğlenen bir bakış attı. "Sabah erkenden buradaydı, bütün hafta harita çalıştığını söyledi. İyi hazırlanmış görünüyordu."

Kayıtsızca homurdandım. "Evet, anahtar kelime görünüyordu. Bu ormanlar affedici değil."

Annie bir kaşını kaldırıyor. "Onun için endişeleniyor musun, Garrett?"

"Hayır," diye çok çabuk cevap veriyorum. "Sadece daha fazla aşırı iyimser turisti kurtarmak istemiyorum."

"Mm-hmm," diye mırıldanıyor Annie, açıkça ikna olmamış. "Sen öyle diyorsan."

Dottie usulca kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Göründüğünden daha dayanıklıdır. Ona daha fazla kredi vermek isteyebilirsin."

Küçümseyerek homurdanıyorum, zaten kapıya doğru geri çekiliyorum. "Bunu göreceğiz."

Tekrar dışarı çıkıp patika başına doğru bir kez daha bakıyorum. Gökyüzü açık ve güzel bir hava vaat ediyor ama deneyimlerim bana dağların da bir bildiği olduğunu öğretti. Fırtınalar hızla gelip güneşli günleri dakikalar içinde tehlikeli hale getirebilir.

İçimdeki huzursuzluk hissi giderek ağırlaşıyor ve inatla görmezden gelinmeyi reddediyor.

Nihayet akşam için dükkânı kilitlediğimde, ayaklarım beni eve götürmek yerine patika başına doğru götürüyor. "Sadece hızlıca bir göz atacağım," diyorum kendime, endişemden rahatsız olmuş bir halde.

Tanıdık patikaya başladığımda yol sessizleşiyor ve orman hızla etrafımı sarıyor. Güneş ışığı yaprakların arasından süzülerek patikayı altın sıcaklığındaki lekelerle kaplıyor. Kuşlar cıvıldıyor ve uzaklarda bir yerde bir dere mırıldanıyor.

Yıllar önce buraya ilk taşındığımdan beri bu ormanı seviyorum. Felaket bir evlilik ve kariyer tükenişinden sonra Pine Hollow benim sığınağım oldu. Sağlam ağaçları ve sessiz patikalarıyla bu yer, kırık olduğunu bilmediğim parçalarımı iyileştirdi.

Ama bu gece, sığınağım farklı hissettiriyor. Çalılıklardaki her hışırtı, her gölge uğursuz görünüyor ve dükkânımı ve görünüşe göre düşüncelerimi işgal eden inatçı neşeli kadın için açıklanamaz endişemi artırıyor.

"Garrett, aklını kaçıırıyorsun," diye yüksek sesle homurdanıyorum, devrilmiş bir kütüğün etrafından dolanarak. "O iyi. Saçmalamayı kes."

Yine de ilerlemeye devam ediyorum, mercan rengi spor ayakkabılarından ya da aşırı parlak kamp malzemelerinden bir iz var mı diye patikayı tarıyorum. Daha derine indikçe kızgınlığım daha da artıyor ama bu sefer kızgınlığım kendime yöneliyor. Neden burada endişeli bir iyiliksever gibi davranıyorum?

Çünkü ondan hoşlandın.

Bu düşünce beni hazırlıksız yakaladı ve patikanın ortasında durmama neden oldu. Çok uzun zamandır ilgimi çeken ilk kadın o. Özenle koruduğum yalnızlığımı bozuyor. Bu durum rahatsız edici ve sinir bozucu olsa da içimde bir şey onu sarsmak istemiyor.

Tam olarak kabul edemeyeceğim kadar tehlikeli hissettiren düşünceleri bir kenara iterek devam ediyorum.

Alacakaranlık çökerken, içimdeki ilk endişe kırıntıları daha da sıkılaşıyor. Şimdiye kadar onunla karşılaşmış olmalıydım. Dükkânımdan ayrıldıktan sonra o kadar uzağa gitmiş olamaz.

Ana patikadan hafifçe sapıp daha sık çalılıklara doğru giden ayak izlerini bulduğumda gitmesi gereken yolu takip ediyorum. Tam olarak gitmemesi gereken yere. Tedirginlik yerini gerçek bir endişeye bırakıyor, içgüdülerim tamamen harekete geçiyor.

"Kahretsin Callie," diye mırıldanıyorum, kızgınlığım şimdi gerçek korkuyla karışıyor.

O ne düşünüyor?

Kısa bir süre tartışıyorum - takip etmek ya da destek için kasabaya dönmek - ama göğsümdeki derin bir şey onu yalnız bırakmayı reddediyor. Patikadan çıkıyorum, çalıları takip ederken dalları kenara itiyorum ve bu kadar önemsemediğim için aptallığıma lanet ediyorum.

Gece hızla alçalıyor, gölgeler uzuyor. Hava serinliyor ve adımlarımı hızlandırıyorum, kalbim her adımda çarpıyor. Nihayet,

Büyüyen karanlığın içinde, küçük bir açıklığa özenle kurulmuş parlak çadırını görüyorum.

İçime bir rahatlama doluyor, keskin ve inkar edilemez.

Ama ben daha seslenemeden çadırın kapağı açılıyor ve Callie ortaya çıkıyor, solmakta olan ışığa rağmen ısıllı ısıllı gülümsüyor. "Garrett?" diye soruyor, ürktüğü belli ama çabuk toparlanıyor. "Beni şimdiden özledin mi?"

Alaycı gülümsemesi neredeyse beni sinirimden uzaklaştırmayı başarıyor. Neredeyse.

"Yoldan çıktın," diye bağıyorum, niyetimden daha sert bir şekilde. "Aklından ne geçiyordu?"

Gözleri açılıyor, gerçek bir şaşkınlık ifadesini gölgeleyip, sonra inatçı bir kararlılık onun yerini alıyor. "Daha iyi bir manzara istedim. Ben iyiyim."

Ona ters ters bakıyorum, kızgınlık ve zarar görmemiş olmasından duyduğum inkar edilemez rahatlama arasında gidip geliyor. "Daha güzel diye patikanın dışına çıkamazsın Callie. Bu orman bir oyun alanı değil."

Çenesini meydan okurcasına kaldırıyor, gözleri alacakaranlıkta bile parlıyor. "Belki de değil. Ama buradayım ve gayet iyi idare ediyorum. Yine de kontrol ettiğin için teşekkürler."

Daha fazla tartışmak için ağzımı açıyorum, sonra durumun kontrolünü kaybettiğimi fark ederek kapatıyorum. Bu kadın ilgimi takdir etmiyor. Neden etsin ki? Birbirimizi çok az tanıyoruz.

"Sadece dikkatli ol," diye homurdanıyorum, hayal kırıklığım hafifliyor. "Ve lanet patikada kal."

Tekrar gülümsüyor, bu sefer daha yumuşak ve içimde tehlikeli ve beklenmedik bir şey değişiyor. "İyi geceler, Garrett. İlgilendiğin için teşekkürler."

Nefesimin altında mırıldanarak geri dönüyorum, sözlerinin beni ne kadar etkilediği için kendime zaten kızgıyım. Kasabaya doğru geri dönerken, veda sözleri zihnimde yankılanıyor ve beni hiç beklemediğim şekilde tedirgin ediyor.

Callie Bennett'i umursamak istemiyorum ama tanıdık patikadan geri çekilirken artık çok geç olduğunu fark ediyorum.

Üçüncü Bölüm

Callie

Yalnız kamp maceramın üçüncü gününde kamp kurma, ateş yakma ve dolambaçlı patikalarda gezinme konusunda ustalaştım. Yosunlu bir kayaya yaslanmış, teneke kupamdan sıcak kahvemi yudumluyor, sabah güneşinin yüksek çam ağaçlarının arasından süzülüşünü izliyorum. Hava berrak ve nemli toprak ile taze yeşilliğin mükemmel karışımını taşıyor. Bunu tamamen kendi başıma yaptığımı bilmek bana güç veren bir şey.

Düşüncelerim istemsizce Garrett Pierce'a kayıyor. Kahveme gülümsüyorum, onun kızgın kaşlarını ve sert uyarılarını hatırlıyorum. İnatçı şüpheciliğine rağmen -ya da belki de bu yüzden- onun yanıldığını kanıtladığım için çocukça bir gurur duyuyorum. Şimdiye kadar çok iyi idare ettim. Ve onun sert yakışıklı yüzünün, onaylamaz bir ifadeyle kısılmış kara gözlerinin anısı, başarıımı daha da tatlı kılıyor.

Kupayı yere bıraktım, kollarımı başımın üzerinde gerdim ve yürüyüşten dolayı hoş bir şekilde çalışan kaslarımın acısının tadını çıkardım. Daha fazlasını keşfetmeye kararlı bir şekilde sırt çantamı alıp patika boyunca enerjik ve kendimden emin bir şekilde yola koyuluyorum.

Sabah, yükselen çamların ve kır çiçekleriyle bezeli açıklıkların mutluluk verici bulanıklığı içinde geçiyor. Botlarımın çam iğneleri üzerindeki yumuşak çıtırtısı, uzaktaki kuş seslerine karışarak huzurlu bir yalnızlık müziği yaratıyor. Gökyüzü açık ve güneş ılık ama rahatsız edici derecede sıcak değil.

Birkaç saat sonra bir tepenin zirvesinde durup sık ormanlarla kaplı tepelerin büyüleyici manzarasını seyrediyorum. Nefes kesici, huzurlu ve tam da özlemini duyduğum özgürlük. Ama aniden çıkan sert bir rüzgâr at kuyruğumu çekiştiriyor ve tüylerimi diken diken ediyor.

Yukarı bakıyorum, içimde bir şaşkınlık titreşiyor. Bir zamanlar berrak olan gökyüzü uğursuz bir şekilde kararmış, bulutlar endişe verici bir hızla yaklaşıyor.

"Uh-oh," diye mırıldanıyorum, içimde hafif bir endişe var. Haritaları inceledim ve hava raporlarını titizlikle kontrol ettim, ancak bu bölgelerde fırtına

dağların kendi gündemleri vardır.

Hızımı artırarak patika boyunca geri dönüyorum, zihnimde kampın çok uzakta olmadığına dair kendime güvence veriyorum. Gök gürültüsünün ilk uzak gümbürtüsü adımlarımı hızlandırıyor ve endişe derimi diken diken ediyor.

Yağmur aniden, şiddetli ve soğuk bir şekilde yağıyor, ceketimi hızla ıslatıyor ve saçlarımı yüzüme yapıştırıyor. Patika ayaklarımın altında bulanıklaşıyor, su kaygan bölgelerde birikiyor, toprağı hain bir çamura dönüştürüyor. Gök gürültüsü şimdi daha yakın, şaşırtıcı derecede yüksek, kendime rağmen irkilmeme neden oluyor.

Tepemde patlayan bir başka alkış beni ürkütüyor ve aceleyle yanlış bir adım atmama neden oluyor. Ayağım çamurlu patikada kayıyor ve keskin bir şekilde bükülüyor. Acı bileğimden yukarı fırlıyor, yanlara doğru tökezlerken ciğerlerimden bir nefes çekiyorum, kendimi bir ağaç gövdesine karşı zar zor yakalamayı başarıyorum.

"Kahretsin," diye tıslıyorum dişlerimi sıkarak, ağırlığımı yaralı ayak bileğimin üzerinde deniyorum. Acı keskin bir şekilde kıvılcımlanıyor ve zaten şüphelendiğim şeyi doğruluyor - burkulmuş. Hayal kırıklığı ve kızgınlık içimde kabarıyor, paniğe kapılmayı inatla reddediyorum.

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyorum yüksek sesle, kendime güvenerek. Kararlı bir şekilde patika boyunca topallayarak ilerliyorum, yağmur tabakalarının arasından gözlerimi kısarak bakıyorum, ana yoldan saptığımı fark ettiğimde kalbim sıkışıyor.

Bir panik titreşimi alevleniyor, ama onu hızla geri itiyorum, destek için bir dala tutunuyorum ve kendimi mantıklı düşünmeye zorluyorum. Barınak benim acil önceliğim. Çadırım ve erzaklarım bu havada riske atılamayacak kadar uzakta.

Bulanık görüşüm sayesinde, çok uzakta olmayan, yoğun bitki örtüsünün kısmen koruduğı, sarkan bir kaya oluşumunu fark ediyorum. Dişlerimi sıkarak, protesto için zonklayan ayak bileğimle ona doğru yürüyorum.

Sığınağı ulaştığımda minnetle kayanın altındaki yere çöküyorum, göğsüm kabarıyor, kıyafetlerim sırlıklam ve çamurlu. Ayak bileğim acı içinde nabız atıyor, şişmiş ve dokunulduğunda hassaslaşıyor, korkularımı doğruluyor.

"Callie," diye fısıldıyorum, kollarımı titreyen bedenime sararak. "Görünüşe göre resmen başını belaya sokmayı hak etmişsin."

Ne kadar zamandır orada inatçı bir iyimserlikle oturup fırtınanın dinmesini beklediğimden emin değilim, o sırada bir ses bana ulaşıyor - fırtınanın içinde yankılanan belli belirsiz bir çağrı. Kalbim umutla sıcıyor, daha sıkı dinlemek için zorlanıyor.

"Callie?"

Bu sesi hemen tanıyorum; kaba, derin ve açıkça sinirli. İçimi bir rahatlama kaplıyor, o kadar güçlü ki neredeyse yüksek sesle güleceğim.

"Garrett!" Geri sesleniyorum, sesim rüzgâr ve yağmurun üzerinde zar zor duyuluyor. "Bu tarafa!"

Bir el feneri ışını karanlığı yararak yaklaşıyor. Garrett Pierce yağmurla ıslanmış gölgelerin arasından sert bir koruyucu melek gibi çıkıyor, yüz ifadesi kızgınlık ve rahatlamanın gergin bir karışımı.

"Buldum seni," diye homurdanıyor, sığınağın altına girip saçlarındaki suyu silkeliyor.

"Benden uzak duramayacağını biliyordum," diye takılıyorum zayıfça, bileğimden yayılan donuk ağrıya rağmen gülümsemeye zorluyorum.

Kaşlarını çatıyor, yanıma çömelip beni inceliyor. "Ne oldu?"

"Bileğimi burktum," diye itiraf ediyorum utanarak, yaralı ayağımı nazikçe kaldırırken yüzüm buruşuyor.

Başını sallıyor, belli ki hayal kırıklığıyla savaşıyor ama dokunuşu nazik kalıyor. "Burada tek başına olmamalısın."

"Yine de buradayım," diye inatla karşı çıkıyorum, zayıf görünmemeye kararlıyım. "Fırtına aksi yönde karar verene kadar iyi idare ediyordum."

Garrett derin bir iç çekerek elini damlayan saçlarında gezdiriyor. Sıkıntısına rağmen, huysuz dış görünüşünün altında gerçek bir endişe seziyorum.

"Ayakta durabilir misin?" diye soruyor, şimdi daha yumuşak bir sesle.

"Hadi öğrenelim," diyorum cesurca, dikkatlice ayağa kalkmaya çalışırken denge için kolunu kavıyorum.

Acı içimde aniden parlıyor ve nefesimi kesiyor. Garrett hemen beni kendine çekiyor, sıcaklığı ıslak giysilerimi ıslatıyor ve şaşırtıcı bir rahatlık sunuyor.

"Hayır," diyorum dişlerimi sıkarak, gözlerim kendime rağmen sulanarak.

"Tamam," diye mırıldanıyor nazikçe, beni sabit tutarak. "Seni yakaladım."

Ben itiraz edemedim Garrett beni zahmetsizce kollarına alıyor. Yüzümde sıcaklık, utanç ve başka bir şey -bu koşullar altında elektrikli ve tamamen uygunsuz bir şey.

"Bekle," diye sertçe talimat veriyor, sesi alçak ve kulağıma yakın.

İçgüdüsel olarak kollarımı boynuna doluyorum, geniş omuzlarındaki gücün, yanağımın altındaki göğsünün rahatlatıcı, katı sıcaklığının farkındayım.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, utançtan yanaklarım yanıyor. "Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum."

Garrett yavaşça nefes veriyor, sesi şimdiye kadar duyduğumdan daha yumuşak. "Sen iyisin. Önemli olan da bu."

Kaygan patika boyunca yavaşça geri dönüyoruz, Garrett'ın istikrarlı adımları güven veriyor, kolları sarsılmıyor. Onun koruyucu kucağına sarıldığımda, içinde bulunduğum koşullara rağmen kendimi güvende hissediyorum.

"Beni bulmaya gelmene gerek yoktu," diye mırıldanıyorum omzuna doğru.

Tutuşunu hafifçe sıkıyor, sesi alçak ve içten. "Evet, Callie. I yaptı."

Ona yaslanmış, fırtınaya rağmen garip bir şekilde güvende ve korunmuş hissediyordu.

ve acı çekerken, kendime küçük, özel bir gülümseme izni veriyorum. Garrett Pierce Pine Hollow'un yerleşik huysuzu olabilir ama o huysuz dış görünüşünün altında beklenmedik bir kahramana dönüşüyor.

Dördüncü Bölüm

Garrett

Fırtına dinmiyor; aksine daha da şiddetleniyor. Rüzgâr ağaçları öfkeli uğultularla sarsıyor ve yağmur acımasızca yağarak yol boyunca seller oluşturuyor. Callie kollarımda hafifçe titriyor, sırlıklam giysileri çok az sıcaklık sağlıyor. Sınırlı seçeneklerimizi tartarken onu koruyucu bir şekilde sıkıca kavıyorum.

"Garrett?" Fırtınadan zar zor duyulabilen sesinde bir belirsizlik var. "Planın nedir?"

Dişlerimi sıkıyorum, içimde bir hüsrân kabarıyor - ona değil, bunu tahmin edemediğim, daha erken gelmediğim için kendime. Bu gece güvenli bir şekilde aşağı inemeyeceğimizi çok iyi bildiğim için patika başına doğru bakıyorum. Callie'nin sakat ayak bileği her şeyi değiştirdi.

"Sığınacak bir yer bulmalıyız," diyorum, rüzgârdan beni net duyabilmesi için kulağına yaklaşarak. "Çadırın uzakta değil, değil mi?"

Omzuma doğru başını sallıyor, ıslak saçları yanağıma değiyor. "Hemen ileride, şu ağaçların arasında."

Onu sıkıca tutarak, sert rüzgârla savaşarak ilerliyorum. Her adım bir çaba, botlarımın altındaki zemin çamurlu ve haince. Callie daha sıkı tutunuyor, vücudu sıkıca benimkine bastırıyor ve onu taşımanın fiziksel çabasıyla hiçbir ilgisi olmayan bir sıcaklık dalgası gönderiyor.

Birkaç dakika sonra onun küçük kamp alanına ulaşıyoruz. Şaşırtıcı bir şekilde, hâlâ sağlam olan çadır rüzgârda şiddetle sallanıyor. Callie'yi dikkatlice yere indiriyorum, onu nazikçe içeri yönlendiriyorum ve hızla arkamızdan gelip kapağı sıkıca kapatıyorum.

İçerisi sıkışık ama şaşırtıcı derecede rahat, amansız fırtınadan korunaklı. Callie hafifçe titreyerek toparlanıyor ve ben de hemen ceketimi çıkarıp onun omuzlarına örtüyorum.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor, bariz rahatsızlığına rağmen usulca gülümsüyor. "Söz veriyorum, bu ayrıntılı planı sadece seni çadırımda yalnız bırakmak için planlamadım."

Esprileri şu anda bile içimde bir şeyleri yumuşatıyor. Gülümsemeye karşı koyarak homurdanıyorum. "İyi, çünkü bu pek de ideal bir durum değil."

Hafifçe kıkırdıyor, pozisyon değiştirirken hafifçe yüzünü buruşturuyor. Endişelerim yeniden artıyor. "Bileğin nasıl?"

"Acıyor," diye dürüstçe itiraf ediyor, "ama üstesinden geleceğim. Göründüğümden daha dayanıklıyım."

"Fark ettim," diye sessizce itiraf ediyorum, onun sarsılmaz ruhundan isteksizce etkileniyorum. "Ama dinlenmelisin."

Aramıza sessizlik yerleşiyor, sadece dışarıdaki fırtına ve sabit nefes alış verişlerimizle bozuluyor. Bu kadar yakın mesafedeyken, yaptığı her küçük hareketin, her iç çekişin, uzuvlarının her kayışının son derece farkındayım.

"Ee," diye hafifçe söze başladı Callie, "Pine Hollow'un kurtarıcısı hep sen misin, yoksa ben özel miyim?"

"Özel bir sorun, belki," diye karşılık veriyorum, ama sözlerimde hiç ısırick yok. Yumuşak kahkahası göğsümdeki sıkıntıyı hafifletiyor.

Rahat bir pozisyon bulmaya çalışarak tekrar yer değiştiriyor. İçgüdüsel olarak uzanıp onu nazikçe sabitliyorum. Parmaklarım omzunda gereğinden uzun süre oyalanıyor, nemli kumaşın altındaki narin kıvrımı hissediyorum.

"Kuru giysiler giymelisin. Sen giyinirken ben dışarıda bekleyebilirim." Yapılacak en centilmence şey buydu ama bu kadını çıplak görmeyi çok istediğimi kendime itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum.

"Bu fırtınada dışarı çıkamazsın," diye gülümsüyor. "Gözlerini kapalı tutacağına söz verirsen hemen pijamalarımı giyebilirim."

"Söz veriyorum," diyorum gözlerimi sıkıca kapatarak. Islak şeylerini çıkardığını duyabiliyorum, pantolonunu şişmiş ayak bileğinin etrafından çekerken homurdanıyor. Bakmak için daha önce hiç olmadığım kadar istekliyim. Onda beni kendine çeken bir şeyler var.

"Giyindim."

Gözlerimi açıyorum ve onun büyük boy tişörtünü ve kısa şortunu görüyorum. Kahretsin, bu geceden sonra hayatta kalamayabilirim. Kasabaya dönme riskini almak daha iyi bir fikir olabilirdi.

"Üzgünüm, size uyacak bir şeyim yok. Senin de ıslak kıyafetlerini çıkarman gerekiyor." Durakladı ve bana muzipçe baktı. "Her zaman çıkarabilirsin."

"Ne?"

"Kullanabileceğin bir battaniyem var. Bakmayacağıma söz veriyorum," diye gülüyor.

Ona beni kıyafetlerim olmadan görmek isteyip istemediğini sormak istiyorum ama fırtına geçene kadar burada mahsur kaldığımız için onu rahatsız etmek istemiyorum.

"Tamam, sen gözlerini kapat." Kendimi ilk aşkını yaşayan bir ergen gibi hissediyorum. Islak gömleğimi ve pantolonumu hızla çıkarıyorum. Boxer külotumu üzerimde bırakıyorum ama onun yakınlığına verdiğim tepkiyi gizleyemiyorlar. İşaret ettiği battaniyeyi alıp kucağıma seriyorum.

"Aç kapıyı," diyorum, sesim birkaç dakika öncesine göre daha kalın.

Gözlerini açtığında, bana bir aşağı bir yukarı bakıyor. Gözlerinde biriken arzuyu görebiliyorum ve neredeyse onu kendime doğru çekiyorum. Sonra gözlerini kaçırıyor, o an sona eriyor.

"Bana bir şey söyle," diyor sessizce, gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor, loş çadıra rağmen parlak ve meraklı. "Neden Pine Hollow? Neden burası?"

Tereddüt ediyorum, kişisel detayları paylaşmaya alışık değilim, özellikle de geçmişimden saklamayı tercih ettiklerimi. Yine de Callie'de beni dürüst olmaya zorlayan bir şey var -açıklığı, gerçek merakı-.

"Huzurlu görünüyordun," diye başlıyorum yavaşça, kelimelerimi dikkatle seçerek. "Eski hayatımda işler yolunda gitmedikten sonra yeni bir başlangıca ihtiyacım vardı."

"Eski hayat mı?" diye nazıkçe dürtüklüyor, daha fazlası olduğunu hissediyor.

Bir elimi nemli saçlarımda gezdirerek iç geçiriyorum. "Şehir hayatı. Yüksek stresli bir iş, dağılan bir evlilik. Sonunda, her şey... çok fazla gelmeye başladı. Sessizlik istedim. Pine Hollow o hayattan hayal edebileceğim kadar uzaktı."

İfadesi yumuşuyor, anlayış beliriyor. "Özür dilerim."

Başımı sallayarak onun sempatisini nazıkçe reddediyorum. "Üzülme. Buraya gelmek hayatımda verdiğim en iyi karardı. Bu sadece bir daha kolay kolay güvenmeyeceğim anlamına geliyor."

"Şey," diyor usulca, dudaklarında nazık bir gülümseme, "bunu paylaşacak kadar bana güveniyorsun. Bu da bir şeydir, değil mi?"

Ağzımda isteksiz bir gülümseme beliriyor. "Belki de sadece sinir bozucu derecede ısrarcısın."

Tekrar gülüyor ve bu ses içimi ısıtıyor, omuzlarımda kalan gerginliği hafifletiyor. "Suçluyum."

Dışarıda gök gürlüyor, şimdi daha yakın, bana savunmasızlığımızı hatırlatıyor. koruyucu içgüdülerim yeniden alevleniyor. "Biz dinlenmeliyiz."

Yarın hasarı değerlendireceğiz ve nasıl geri döneceğimize karar vereceğiz."

Başını sallıyor, bakışları sıcak. "Beni bulduğun için teşekkürler Garrett. Gerçekten." Sesim amaçladığımdan daha sert çıkıyor. "Ne zaman istersen, Callie."

Çadırın duvarına yaslanıp gözlerimi kapatıyorum, birkaç santim ötemdeki varlığının farkındayım. Fırtına şiddetleniyor ama bu sıkışık barınağın içinde, koşullara rağmen bir şeyler garip bir şekilde doğru geliyor.

Callie'nin yumuşak nefes alışları sonunda uykuya dalıyor, sessiz mırıltıları tuhaf bir şekilde rahatlatıyor. Uykuya dalarken, bu inatçı, neşeli kadının özenle inşa ettiğim bariyerlerimi yavaş yavaş aştığını fark etmekten kendimi alamıyorum ve bu benim için şaşırtıcı derecede iyi bir şey.

Beşinci Bölüm

Callie

Uyandığımda güneş ışığı çadırın kumaşından hafifçe süzülüyor ve küçük alanı yumuşak, sessiz bir altın rengine boyuyor. Yanımda Garrett hala uyuyor, nefes alış verişleri sabit ve derin. Daha genç görünüyor, uykuda bir şekilde daha az korunaklı, yüzünün sert hatları uykunun verdiği huzurla yumuşamış. Kalbim istemsizce çarpıyor ve içime, doğan güneşle hiçbir ilgisi olmayan bir sıcaklık yayılıyor.

Dikkatlice kayıyorum, bileğimi nazikçe test ediyorum. Dünkü keskin ağrı biraz hafiflemiş olsa da hâlâ hassas ve şiş. Ben bastıramadan yumuşak bir inilti çıkıyor ve Garrett'ın gözleri anında açılıp bana odaklanıyor.

"Günaydın," diye fısıldıyorum utangaçça, uykulu bakışlarının yoğunluğuna hazırlıksız yakalanıyorum.

Elini yüzüne sürüyor ve homurdanarak doğruluyor. "Bileğin nasıl?"

"Daha iyi, ama hala harika değil."

Garrett daha yakına eğilip bileğimi nazikçe inceliyor. Parmaklarının sıcaklığı tenime sızıyor ve omurgama hoş bir ürperti gönderiyor. Dikkatli hareketlerini izliyorum, güçlü ellerinin ince esnemesiyle büyüleniyorum.

Uzulca iç geçiriyor, gözleri benimkilerle buluşuyor. "Görünüşe göre bir gün daha burada kalmamız gerekecek. Bileğimin dinlenmeye ihtiyacı var ve fırtınadan sonra yollar berbat olacak."

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, işleri karıştırdığım için kendimi suçlu hissediyorum.

Başını sallıyor, dudaklarında nazik bir yarım gülümseme beliriyor. "Üzülme. Herkesin başına gelebilirdi. Ayrıca," diye alaycı bir ciddiyetle ekliyor, "bu bana sana bazı gerçek vahşi doğa becerileri öğretme şansı veriyor. Tanrı biliyor ki onlara ihtiyacın var."

Kıkırdıyorum, mizahının utancımı hafifletmesine minnettarım. "Oldukça iyi gittiğimi sanıyordum."

"Öyleydin," diye itiraf ediyor, gözleri yumuşuyor. "Beklediğimden daha iyiydin. Ama her zaman öğrenecek daha çok şey vardır."

Granola bar ve sudan oluşan hızlı bir kahvaltıdan sonra Garrett dışarı çıkmama yardım ediyor, yakındaki bir açıklığa doğru topallayarak yürürken beni dikkatle destekliyor. Etrafımızdaki orman, fırtına sonrası canlı yeşil ve yeni yıkanmış haliyle parlıyor.

"İlk ders," diye duyuruyor Garrett diz çöküp dal ve kuru yaprak toplarken. "Her şey nemliyken bile düzgün bir ateş yakmak."

Dikkatle izliyorum, sadece bariz becerisinden değil, her hareketiyle yaydığı sessiz güvenden de büyüleniyorum. Çenesinin odaklanmış duruşunu, pazen gömleğinin altındaki kollarının ve omuzlarının sağlamlığını incelerken kalbim hafifçe hızlanıyor.

Beni bakarken yakalıyor ve kaşını kaldırıyor. "Dikkatini veriyor musun?" "Kesinlikle," diye hızlıca cevap veriyorum, yanaklarıma sıcaklık doluyor.

Garrett'in gözleri bilerek parıldıyor, yüz ifadesinde nadiren görülen şakacı bir ifade var. "Güzel. Sıra sende."

Onun sabırlı rehberliğiyle kendi ateşimi yakmaya çalışıyorum. Gerektiğinde beni nazikçe düzeltiyor ve başlangıçtaki beceriksizliğime rağmen, kuru çıra sonunda ellerimin altında canlanıyor.

"Gördün mü?" Garrett'in sesi gerçek bir gururla sıcak. "Bir şehir kızı için hiç fena değil."

"Dikkatli ol," diye hafifçe takılıyorum. "Bana iltifat etmeye tehlikeli bir şekilde yaklaşıyorsun."

Alçak sesle kıkırdaması göğsümde hoş bir sıcaklık uyandırıyor. "Sadece kafana girmesine izin verme."

Garrett gün boyunca bana sabırla vahşi doğa tekniklerini gösterdi. -Doğal işaretleri kullanarak yön bulma, yaralanmalar için temel ilk yardım ve hatta basit hayatta kalma düğümleri. Her derste uzmanlığından daha çok etkileniyor, sadece becerisine değil, yaydığı sessiz güce ve güvenilirliğe de kapılıyorum.

Öğleden sonra güneş açıklığı rahatça ısıtıyor ve ağaçların arasından gölgeler düşürüyor. Garrett yanıma yerleşiyor, yine bir düğüm gösterirken omuzlarımızı okşuyor. Yakınlığı karşısında nabzım hızlanıyor, temiz, topraksı kokusu beni sarhoş ediyor.

"Bunun gibi" diye mırıldanıyor, ellerimi kendi elleriyle yönlendiriyor. Parmakları sıcak, açık havada geçen yılların etkisiyle sertleşmiş ve ben her temas noktasının aşırı farkındayım.

"Sanırım buldum," diye fısıldıyorum, amaçladığımdan daha boğuk bir sesle. Bakışları benimkilerde, karanlık ve yoğun. "Sanırım biliyorsun."

Aramıza yüklü bir sessizlik yerleşiyor, hava söylenmemiş bir çekimle yoğunlaşıyor. Gözleri kısa bir süreliğine dudaklarıma kayarken nefesim kesiliyor ve boğazını kabaca temizleyerek uzaklaşıyor.

"Bileğini tekrar kontrol etmeliyiz," diyerek gerginliği kırıyor. Sesi sabit olsa da, damarlarıma ısı gönderen hafif bir sertlik taşıyor.

Çadıra döndüğümüzde Garrett dikkatle bileğimi bir kez daha inceliyor. Dokunuşu nazik ama sert, her hareketi kasıtlı ve kontrollü. Parmaklarının değdiği her yerde tenim karıncalanıyor, bedenim onun yakınlığının farkında.

"İyileşiyor," diyor sessizce, sonunda tekrar gözlerimle buluşuyor.

"Senin sayende," diye fısıldıyorum usulca, sesimde yoğun bir samimiyet var.

İfadesi daha da yumuşuyor, her zamanki temkinliliğinin altındaki kırılğanlık kısa süreliğine su yüzüne çıkıyor. "Seni zamanında bulduğuma sevindim."

Düşüncesizce elimi uzatıp elimi onun eliyle kapatıyorum. Gözleri hafifçe açılıyor ama geri çekilmiyor.

"Ben de memnun oldum," diye itiraf ediyorum usulca.

Bakışları benimkileri derinlemesine araştırıyor, içinde çatışma ve arzu gözle görülür bir şekilde savaşıyor. Kalbim hızla çarpıyor, aramızda dayanılmaz bir beklenti ve özlem oluşuyor.

"Callie," diye nefes alıyor, sesi alçak ve sert.

"Evet?" Sesim zar zor duyuluyor, aramızdaki gerilime takılmış durumda.

Garrett yavaşça nefes veriyor ve elini yavaşça benimkinden çekiyor. "Biraz dinlenmeliyiz. Yarın uzun bir gün olacak."

Hayal kırıklığı içimde titreşiyor, anlayışla yumuşatılmış. O haklı tabii ki. Ama küçük çadırdaki yerimize yerleşirken, Garrett Pierce'ın geri dönülmez bir şekilde kalbime girdiğinin ve ona direnmenin hızla imkânsız hale geldiğinin farkına varmaktan kendimi alamıyorum.

Altıncı Bölüm

Garrett

Uyku benden tamamen kaçıyor. Uyanık bir şekilde çadırın gölgeli kumaş tavanına bakarak uzanıyorum, Callie'nin birkaç santim ötedeki nazik nefes alışının farkındayım. Çıkardığı her küçük ses, verdiği her yumuşak nefes, yaptığı her ince hareket dikkatimi çekiyor, düşüncelerimi hissetmeye alışık olmadığım düğümlere sokuyor. Huzursuzluğumdan bıkmış bir halde, onu rahatsız etmemeye dikkat ederek uyku tulumumdan sessizce sıyrılıyorum ve dışarı çıkmak için çadırın fermuarını açıyorum.

Gece havası ferahlatıcı bir serinlikte, süregelen gerginliğin bir kısmını alıp götürüyor. Yıldızlar parlak kümeler halinde gökyüzüne dağılmış, şehir ışıkları tarafından dokunulmamış, kadife karanlığa karşı dağılmış elmaslar gibi parlıyor. Fırtına tamamen geçmiş, geride neredeyse gerçeküstü bir huzur bırakmıştır.

Callie'yle birlikte daha önce hazırladığımız odunlardan biraz topluyorum ve zahmetsizce hafif bir ateş yakıyorum. Bu tanıdık görev beni hafifçe rahatlatıyor, sıcaklık ve çıtırtı sesleri basitlikleriyle rahatlatıyor.

"Uyuyamıyor musun?" Callie'nin yumuşak sesi yalnızlığımı bozuyor ve omzumun üzerinden bakınca onun yaralı ayak bileğinden destek alarak çadırdan dikkatlice çıktığını görüyorum.

"Dinlenmelisin," diye hatırlatıyorum ona nazikçe, içgüdüsel olarak desteğimi sunmak için hareket ediyorum. Minnetle bana yaslanıyor, yakınlığı yüzeyin altında sürekli kaynayan o tehlikeli farkındalığı yeniden alevlendiriyor.

"Denedim," diye itiraf ediyor usulca, ateşin önünde yanıma yerleşiyor. Gözlerini yıldızlara dikeyyor, dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor. "Ama burası uyumak için çok güzel."

Bakışlarını yukarı doğru takip ederek sessizce başımı sallıyorum. Bir süre sessizce oturuyoruz, sessizliğin içinde rahatız, ateş ışığı aramızda sıcak bir şekilde titreşiyor.

"Garrett," diye fısıldıyor sonunda, sessizliği bozarak. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette." Sesim temkinli, ne yöne gideceğinden emin değilim. Tereddüt ediyor, düşünceli bir şekilde dudağını ısıyor, gözleri dans eden alevlere sabitlenmiş. "Stresli bir işi ve bir evliliği geride bıraktığından bahsetmiştin. dağıldı. Ne oldu?"

Derin bir iç çekiyorum, yorgun bir elimi yüzümde gezdiriyorum. Normalde, acı verici anıları deşmekten kaçınırdım. Ama Callie'nin nazik varlığı, içten ilgisi ve sonsuz yıldızların altındaki bu anın sessizliğiyle ilgili bir şey beni dürüst olmaya zorluyor.

"Eski karım ve ben genç yaşta evlendik. Ne istediğimizi bildiğimizi sanıyorduk ama bırakın birbirimizi, kendimizi bile tanımıyorduk." Sesim alçak, artık zamanın yumuşattığı eski acıyla dolu değil. "Birbirimizden uzaklaştık, ikimiz de kariyerlerimizin peşinden koştuk, ta ki bir gün birbirimize bakıp yabancı olduğumuzu fark edene kadar."

Callie dikkatle dinliyor, şefkat yüz ifadesini yumuşatıyor. "Kulağa yalnızlık gibi geliyor."

"Öyleydi," diye itiraf ediyorum sessizce, dürüstlüğü getirdiği rahatlamaya şaşıarak. "Yalnızlığı tercih ettiğimi fark etmemi sağladı. En azından bu şekilde hayal kırıklığına uğramayacaktım."

Daha yakına kayıyor, varlığı yanımda rahatlatıcı bir sıcaklık yaratıyor. "Yalnızken daha güvende olduğunu hissetmeni anlıyorum. Benim sorunum bunun tam tersi. Her şeye çok çabuk atlıyor, çok kolay güveniyorum. Sanırım bu benim yalnızlıktan kaçma yöntemim."

Onun kırılmalı içimdeki koruyucu bir şeyi keskin bir şekilde çekiştiriyor. "Umut etmekte yanlış bir şey yok Callie. Takdire şayan."

Yumuşak bir şekilde kıkırdıyor, sesini renklendiren bir kendini küçümseme notası var. "Belki de. Ya da belki sadece beni umursamaz yapıyor."

Hafifçe dönüp ona daha çok bakıyorum. "Bu seni cesur yapıyor. Sende en çok hayran olduğum şeylerden biri de bu."

Gözleri hafifçe açılıyor, yanaklarına sıcaklık doluyor. "Garrett..."

"Ciddiyim," diye araya giriyorum nazikçe, sesimi derinleştiren bir samimiyetle. "Parlaksın, korkusuzsun, hayat dolusun. Bu canlandırıcı ve dürüst olmak gerekirse biraz da ürkütücü."

"Korkutucu mu?" diye tekrarlıyor usulca, bakışları benimkilere kilitlenmiş.

"Dehşet verici," diye onaylıyorum, sesim duygularla sertleşiyor. "Çünkü bir daha asla riske atmayacağıma yemin ettiğim şeyleri istememe neden oluyor."

Nefes alış veriş hafifçe hızlanıyor ve gözleri yoğun bir şekilde benimkileri arıyor. Aramızdaki hava yoğunlaşıyor, söylenmemiş bir özlemle doluyor.

Yavaşça, neredeyse tereddütle uzanıp yanağını hafifçe avuçluyorum. Pürüzlü parmaklarımın altında teni yumuşak ve sıcak. Gözleri kısa bir süreliğine kapanıyor ve sessiz bir iç çekişle dokunuşuma doğru eğiliyor.

"Garrett," diye fısıldıyor tekrar, sesi boğuk ve duygusal.

Başparmağım alt dudağının üzerinde hafifçe geziniyor, nefesinin yumuşak bir şekilde kesilmesi neredeyse tüm kısıtlamalarımı çözüyordu. "Bana durmamı söyle," diye mırıldanıyorum kabaca, sesim kırılmaya ne kadar yakın olduğumu ele veriyor.

"Lütfen durma," diye nefes alıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş, açıkça yalvarıyor.

Karşı koyamayarak aramızda kalan mesafeyi kapatıyorum ve dudaklarını yavaş, nazik bir öpücükle yakalıyorum. Dudaklarımız buluştuğunda, içimde rahatlatma, özlem ve şiddetli korumacılığın bir karışımı olan sıcaklık patlıyor.

Callie hevesle karşılık veriyor, elleri temkinli bir şekilde göğsüme kayıyor, öpücüğü derinleştirirken parmakları gömleğimi kavlıyor. Ağzının tatlılığı ve bedeninin yumuşaklığı beni sarhoş ediyor. Çıtırdayan ateş ve yukarıdaki yıldızlar, sadece onun kollarımdaki hissi kalana kadar kayboluyor, aramızdaki inkar edilemez çekime teslim oluyor.

Sonunda, nefessiz ve sersemlemiş bir halde hafifçe ayrılıyoruz. Gözleri yavaşça aralanıyor, arzu ve daha derin, içimde derin yankılar uyandıran hassas bir şeyle bulanıklaşıyor.

"Dükkânıma girdiğin andan beri bunu yapmak istiyordum," diye itiraf ediyorum usulca, sesim içtenlikle ağırlaşıyor.

Gülümsemesi ıslıl ıslıl, utangaç ama ıslıl ıslıl güzel. "Ben de."

Aramızdaki tutku hızla yoğunlaşıyor, öpüşmelerimiz derinleşiyor, daha aç hale geliyor. Nefes nefese kalan Callie hafifçe geri çekiliyor, gözleri arzuyla parlıyor. "Garrett," diye fısıldıyor ısrarla, gömleğimi hafifçe çekiştirerek sessizce onu takip etmemi istiyor.

Hiç tereddüt etmeden, yaralı ayak bileğine dikkat ederek onu dikkatlice kollarıma alıyorum ve çadırın içine taşıyorum. Ateş alçaktan çıtırdıyor, Callie'nin kızarmış yanaklarına turuncu ışıklar saçıyor. Battaniyenin üzerinde yanımda yatıyor, başını arkaya eğmiş yıldızlara bakıyor, saçları baştan çıkarıcı bir hale gibi dağılıyor.

"Birbirimize rastlamamış olsaydık ne yapıyor olacağını hiç düşündün mü?" diye soruyor usulca, sesi merakla titreyerek.

Homurdanıyorum. "Muhtemelen kırık bir rafı tamir ediyor ve soğuk bir sandviç yiyordur." Gülüyor, gözleri parlıyor. "Kulağa heyecan verici geliyor."

Bir dirseğıme dayanarak yan dönüyorum ve ona bakıyorum. "Böylesi daha iyi."

Nefesi kesiliyor. Doğrudan söylemesem bile ne demek istediğimi anlıyor. Aramızdaki hava çatırdıyor, ısı ve daha tehlikeli bir şeyle dolu. İstek. İhtiyaç.

Elini çenemde gezdirmek için kaldırıyor, parmakları tüy gibi hafif. "O zaman öp beni, Garrett."

İki kez sorulmasına gerek yok.

Ağzlarımız yavaş bir sıcaklıkla buluşuyor, derin ve telaşsız, ama bu şekilde kalmıyor. Parmakları saçlarıma kayıyor, çekiştiriyor, kalçaları sanki vücudu ne istediğini tam olarak biliyormuş gibi benimkilere doğru eğiliyor.

Üzerinde yuvarlanıyorum, bacaklarının arasına yerleşiyorum, onu ezmek için kendimi destekliyorum. Uylukları kalçalarımı kavıyor, nefesi kesik kesik geliyor. Bana doğru sallanıyor ve ikimizin de kıyafetlerinden ne kadar hazır olduğunu hissedebiliyorum.

"Kahretsin, Callie," diye inliyorum. "Bana böyle bakmaya devam edersen kendimi durduramayacağım."

"O zaman yapma."

Beni tekrar aşağı çekiyor, ağzlarımız çarpışıyor, dillerimiz dağınık, aç bir öpüşmede birbirine kayıyor. Elim gömleğinin altından geçiyor, parmaklarım karnının çıplak teninde geziniyor. Göğsünün alt tarafına dokunduğumda inliyor ve yemin ederim bu inleme doğrudan sikime doğru fırlıyor.

Gömleğini çekip çıkaracak kadar arkama yaslanıyorum, bir kenara fırlatıyorum, sonra ellerimi yanlarından sütyeninin üzerine doğru sürüklüyorum. Meme uçları kumaşın üzerinden sertleşiyor ve o omuzlarımı tutarak inlerken ben eğilip dantelin üzerinden bir tanesini emiyorum.

"Çıkar şunu," diye nefes alıyor.

Yavaş ve bilinçli bir şekilde sütyenini açıp çekiyorum, ortaya tatmak için sabırsızlandığım mükemmel, yumuşak kıvrımlar çıkıyor. Göğsünü, kaburgalarını, kalçalarının arasındaki çukuru öpüyorum. Sırada kot pantolonu var. Düğmesini açıyorum ve bacaklarından aşağı kaydırıyorum, onu zaten nemli olan soluk mavi külotundan başka bir şeyle bırakmıyorum.

Fanılama uzanıyor, parmakları düğmeleri karıştırıyor. Ona yardım ediyorum, fanilayı çıkarıp kenara atıyorum, ardından tişörtümü giyiyorum. Gözleri göğsümün üzerinde geziniyor, geniş ve ihtiyaç dolu.

"Garrett..."

"Hâlâ bunları giyiyorsun," diye homurdanıyorum, dişlerimle külotunu çekiştiriyorum.

Soluk soluğa gülüyor. "Tanrım, çok pisin." "Hoşuna gidiyor."

"Evet," diye inliyor ben onları çıkarıp kalçalarının arasına yerleşirken. "Gerçekten istiyorum."

Parmaklarım onun kaygan sıcaklığında kayıyor, kıvrana kadar onunla alay ediyor. Sonra başımı eğiyorum, onu yavaşça yalıyorum, her iniltisinin, kalçalarının her yuvarlanışının tadını çıkarıyorum. Klitorisini emiyorum, girişini kucaklıyorum ve adımı haykırana kadar iki parmağımı derinlere kaydırıyorum.

"Garrett, ben-"

Haykırana kadar devam ediyorum, parmaklarımın etrafında titriyor, kalçaları titriyor.

Sonunda onun üzerine çıktığımda, zaten çıplaktım, horoz kalın ve sert, vahşi gözlerle bana bakarken kaygan kıvrımlarını sürüklüyor.

"Lütfen," diye fısıldıyor. "Sana ihtiyacım var."

Yavaşça içeri itiyorum, onu hissedince inliyorum. Sıkı. Sıcak. Islak. Nefes nefese kalıyor ve ben dibe vururken bacaklarını belime doluyor.

Birlikte hareket ediyoruz, bir ritim buluyoruz, tırnakları sırtımı kazıyor, ağzım her yerde -boynu, göğsü, dudakları. Daha sert, daha derin itiyorum, tekrar titreyene kadar klitorisine sürtünüyorum.

"Çok iyi hissediyorsun," diye pantolonunu indiriyor. "Çok iyi."

Kalçasını kavriyorum, onu doğru açığa getiriyorum ve bir başka orgazm onun üzerine çökerken beni pençeleyerek haykırıyor.

Hepsi bu kadar. Kırık bir iniltiyle onu takip ediyorum, içine dökülüyorum, içimdeki her şey çözülürken kalçalarım sarsılıyor.

Sonra, yıldızların altında birbirimize sarılmış yatıyoruz, tenimiz terden kayganlaşıyor, nefesimiz serin dağ havasında birbirine karışıyor.

Ve yıllardır ilk kez kendimi yalnız hissetmiyorum.

Tutkunun doruğuna ulaştığımızda, Callie bana sıkıca sarılıyor, gözleri benimkilere kilitleniyor, şefkat ve özlemle doluyor. "Garrett," diye nefes alıyor, sesi duygu yüklü, "Hiç böyle bir şey hissetmemiştim."

"Ben de," diye kabaca itiraf ediyorum, ağzını bir başka yakıcı Öpücük.

Sonunda, harcanmış ve doymuş olarak, birbirimize sarılmış halde kalıyoruz. diğerrinin sıcaklığı, kalpler birlikte atıyor. Sonunda bu gerçeği kabul ettim.

Sessiz, mükemmel bir an. Artık yalnızlık istemiyorum. Tek istediğim Callie, sonsuza dek.

Yedinci Bölüm

Callie

Pine Hollow'a dönmek hem heyecan verici hem de sinir bozucu. Garrett hala hassas olan bileğime çok fazla yük bindirmemem için beni destekleyerek kamyonetinden inmeme yardım ederken, tavırlarındaki ani değişimi hissediyorum. Yıldızların altında şefkatle fısıldayan ve çadırımızda tutkulu bir şekilde sevişen adam gitmiş; dükkânındaki kamp malzemeleri yüzünden bana kaşlarını çatan, temkinli ve içine kapanık Garrett Pierce geri gelmişti.

Acımı yutuyorum, kasaba halkı toplanırken yüzüme neşeli bir gülümseme yerleştiriyorum, gözlerim muzipçe parıldıyor.

"Vay, vay, burada neyimiz varmış bakalım?" Dottie sırtıyor, bakkalın verandasının korkuluklarına yaslanmış, belli ki çok mutlu. "Görünüşe göre en sevdiğimiz huysuzumuz kendine biraz güneş ışığı bulmuş."

Garrett kaşlarını çatıyor, başını eğiyor. "Kes şunu, Dottie."

Kendime engel olamayarak usulca kıkırdıyorum. Garrett bana uyarıcı bir bakış fırlatıyor, ama arkasında sıcaklık yok, sadece nazik bir uyarı var.

"Hadi ama," diye takılıyor Annie, kolumu şefkatle sıkmak için bir adım öne çıkarak. "Garrett birini mi kurtarıyor? Pine Hollow'da manşet haber bu."

Sawyer kamyonetine rahatça yaslanır, yüzünde geniş bir sırıtış vardır. Sawyer kıkırdıyor, başını sallıyor. "Birinin o kabuğu kırmasının zamanı gelmişti Garrett."

Sadie ve Tessa belirdi, ikisi de sıcak bir şekilde gülümseyerek beni nazikçe kucakladılar. Onlarla kamp gezimden önce tanışmıştım ve ikisini de çok cana yakın ve tatlı bulmuştum. Pine Hollow'da kalırsam arkadaş olabileceğim türden kadınlar.

"İyi misin?" Sadie sargılı bileğime bakarak nazikçe soruyor.

"Ben iyiyim, gerçekten. Garrett bana çok iyi baktı," diye onları sıcak bir şekilde temin ediyorum ve Garrett'in sertçe arkasını dönmeden önce hafifçe kızardığını fark ediyorum.

Tessa bana bilmiş bir gülümseme veriyor. "Eminim öyledir."

Yanaklarım derin bir şekilde kızarıyor ve Garrett dükkânı kontrol etmekle ilgili bir şeyler mırıldanarak hızla içeri çekiliyor. Onun aniden geri çekilmesiyle kalbim acıyla çarpıyor ama gülümsememi sabit tutuyorum.

"Merak etme," diye fısıldıyor Sadie sempatik bir şekilde, kolumu sıkarak. "Kendine gelecektir, huysuz olanlar hep öyle yapar." Bize doğru yürüyen kocası Sawyer'a tatlı tatlı bakıyor.

Sonraki günlerde Garrett mesafesini koruyarak yalnızlığımı derinleştirdi. Yine de Pine Hollow kısa sürede kalbime merhem oldu. Annie, Tessa ve Sadie beni sıcaklıklarıyla sarıp sarmalıyor, günlerimi kahkahalar, içten sohbetler ve sarsılmaz destekleriyle dolduruyorlar.

Gitmek istemiyorum. Kalmam için beni ikna etmeye çalışıyorlar ama Garrett olmadan bunu yapabileceğimi sanmıyorum.

Tessa ve Sadie beni düzenli olarak kahve içmeye ve şehirde uzun yürüyüşlere davet ediyor, iyileşmekte olan ayak bileğime uyum sağlamak için dikkatlice adım atıyorlar. Onların sevgi, kayıp ve yenilenme hikayeleriyle dolu sohbetleri, beni rahatlık ve aidiyetle dolduran değerli anlar haline geliyor.

Her zaman neşeli ve anlayışlı olan Annie, beni kasabanın faaliyetlerine dahil ediyor, daha fazla sakinle tanıştırıyor ve beni topluluk etkinliklerine katılmaya davet ediyor. Her dost yüz ve yeni bağlantı ile Pine Hollow, Garrett'a olan özlemim devam etse de kalbimde daha derin bir yer ediniyor.

Bir öğleden sonra, Sadie ve Tessa'yla birlikte yaklaşan bir festival için süslemelerin kurulmasına yardım ederken, sokağın karşısına bakıyorum ve Garrett'ın Sawyer'la gergin bir konuşma yaptığını görüyorum. Garrett'ın yüzündeki gerginliği gözlemlediğimde kalbim acıyla sıkışıyor ve kendi içinde savaştığı kargaşayı fark ediyorum.

"Mücadele ediyor," diye mırıldanıyor Tessa usulca, bakışlarımı takip ederek. "Biliyorum," diye fısıldıyorum. "Keşke beni de içeri alsaydı."

Sadie nazikçe, "Ona zaman verin," diyor. "İnatçı biri ama kaybettiklerini göremeyecek kadar da kör değil."

Onun sözlerine tutunuyorum, beni umutla demirlemelerine izin veriyorum.

Sekizinci Bölüm

Garrett

Onu her lanet gün görüyorum ve her lanet gün kendimi daha büyük bir aptal gibi hissediyorum. Callie'nin kahkahası Annie'ye fırında yardım ederken havada uçuşuyor,

Saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış, yanakları fırın sıcaklığından kızarmış. Bakkalda Sadie ile sohbet ediyor, Tessa ile meydana dolaşıyor. Herkes onu sanki hep buraya aitmiş gibi benimsemiş ve belki de öyle. Belki de Pine Hollow onunla daha güzeldir.

Belki de değilimdir.

Mesafemi koruyorum. Caddenin karşısından, dükkanımdaki rafların arkasından izliyorum. Acınası, biliyorum. Ama onunla yüzleşmeye hazır değilim. Kaldırıma çarptığımız anda geri çekilmemden sonra değil. Korkumun beni aptal gibi davranmaya itmesine izin verdikten sonra.

Sawyer bir akşam beni köşeye sıkıştırıyor, ben envanteri kontrol ediyormuş gibi yaparken dükkanın dışındaki verandanın korkuluklarına yaslanıyor.

"Aptalca davranıyorsun," diyor alçak sesle ve doğrudan. Homurdanıyorum. "Bunu senden duymak büyük zenginlik."

Görmezden geliyor. "Seni aydınlatan birini buldun. Onunla boy ölçüşemeyeceğini düşündüğün için gitmesine izin mi veriyorsun?"

"O daha genç. Parlak bir geleceği var. Ben ise insanlardan çok geyiklerin yaşadığı bir kasabada tozlu bir dükkan işletiyorum."

"Ne olmuş yani?" Sawyer doğruldu. "Bunların hiçbiri onun umurunda değil. O seni önemsiyor. Ve sen ona bu şansı vermekten çok korkuyorsun."

Kelimeler derimin altına işliyor ve içime yerleşiyor. O gece bok gibi uyudum. Ertesi sabah uyandığımda hala havanın çok ağır olduğunu hissediyorum.

Gün batımında, artık dayanamıyorum. Onu festival meydanına yakın bir bankta otururken buluyorum, solan ışık saçlarındaki bal tellerini yakalıyor. Beni görünce gülümsemesi bozuluyor ama kıpırdamıyor. Kaçmıyor. Bu da bir şeydir.

"Callie, konuşabilir miyiz?" Sesim boğuk çıkıyor.

"Evet." Basit, kararlı. Tanrım, onun sesini özlemişim.

Yanına oturuyorum, dizlerim sinirden zıplıyor. "Özür dilerim. Korkmuştum. Hâlâ da korkuyorum. Yaklaşmana izin verirsem her şeyi berbat edeceğimi düşündüm. Senin için yeterli olmadığımı düşündüm."

Yüzünü bana döndü, gözleri yumuşacıktı. "Garrett, sen yeterlisin. Sahip olduklarımız mı? Gerçek olan bu. Ben mükemmel istemiyorum. *Seni* istiyorum."

İçimde bir şey çatlıyor, geniş, acı verici ve rahatlama dolu. "O zaman kaçmayı bırakıyorum."

Onu açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi öpüyorum, içime çekiyorum, tuttuğum her şeyin dökülmesine izin veriyorum. Anında karşılık veriyor, parmakları saçlarıma dolanıyor, ağzı sıcak ve ısrarcı.

"Benimle eve gel," diye fısıldıyorum dudaklarına.

Başını sallıyor.

Onu kapıya yaslayıp bir daha asla fırsat bulamayacakmışım gibi öpmeden önce kulübenin içine zar zor giriyoruz. Elleri tişörtümü çekiştiriyor, benimkiler kalçalarına doğru kayıyor. Onu kaldırıp bacaklarını belime doladığımda nefesi kesiliyor.

"Çok iyi hissediyorsun," diye inleyerek onu yatak odasına götürdüm.

Kıyafetleri rüzgârdaki yapraklar gibi dökülüyor. Onunla zaman geçiriyorum; ellerim her bir çukurun, her bir çilin izini sürüyor. Yumuşak, sıcak ve bana ait, gözleri sanki gördüğü tek şey benimişim gibi benimkilere kilitlenmiş.

"Garrett," diye inliyor kalçalarının arasına yerleşip kıvranana kadar onunla alay ettiğimde.

"Seni yakaladım," diye söz veriyorum ve sonunda onun içine girdiğimde, ikimiz de eşleşen inilti çıkarıyoruz.

Başlarda yavaştı, derin, sabit itişler onun nefes nefese adımı söylemesine neden oluyordu. Ama yavaş kalmıyor. Tırnakları sırtıma batıyor, kalçaları benimkilerle buluşmak için kalkıyor, ritmimiz çılgınca ve vahşi bir hal alıyor. Kalçalarını kavriyorum, açıyı değiştiriyorum ve çığlık atıyor, vücudu etrafımda sıkılaşıyor.

"Sen benimsin," diye hırlıyorum boğazına doğru.

"Söyle." "Seninim," diye bağırıyor, altımda titriyor.

Serbest bırakılması onu sert bir şekilde vuruyor ve ben de onu takip ediyorum, boğuk bir inilti ile içine dökülüyorum, adı dudaklarımda.

Birlikte yere yığılıyoruz, bedenlerimiz kayganlaşıp birbirine dolanıyor, kalplerimiz hızla çarpıyor. Şakağına bir öpücük konduruyorum. "Bundan emin misin?"

Bana bakıyor, gözleri memnuniyet ve daha derin bir şeyle cam gibi. "Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

Ona daha sıkı sarılıyorum ve uzun zamandır ilk kez, daha fazlasını istememe izin vermemin sorun olmayacağına inanıyorum.

Epilog Bir

Callie

Çadıra geri döneceğimi hiç düşünmemiştim, bu sefer kalbimi hızlandıran ve ayak parmaklarımı eşit ölçüde kıvrıran bir adamla. Ama işte buradayım, Garrett'ın fanilasına sarınmış, yıldızların altında ilk öpüştüğümüz tepede çıtırdayan bir ateşin yanına tünemiş durumdayım. Gece berrak, gökyüzü takımyıldızlarla parıldıyor ve hava bana her zaman yaşadığımı hissettiren o keskin, ormanlık serinliği taşıyor.

Ama artık yalnız değilim.

"İtiraf et," diye takılıyorum Garrett'ın botunu benimkiyle dürterek. "Korkunç ateş yakma becerilerimi kaçırdın."

Sırıttırıyor, bugünlerde daha sık ortaya çıkmaya başlayan o nadir, yıkıcı gülümseme. "Kaşlarını neredeyse yakmanı izlemeyi özledin mi? Her lanet gün."

Kıkırdıyorum ve ona bir dal fırlatıyorum.

"Kaba." "Doğru."

Rahat bir sessizliğe gömülüp alevlerin dansını izliyoruz. Garrett'ın eli benimkini buluyor, sert parmakları sanki orada olmak için yaratılmış gibi benimkinin etrafında kıvrılıyor. Hâlâ sessiz, hâlâ çoğu zaman huysuz ama artık bana izin veriyor. Daha çok gülümsüyor, bana daha çok dokunuyor ve sık sık, ciğerlerimin nefesini kesen yumuşak ve tatlı bir şeyle beni şaşırtıyor.

"Hâlâ dükkânın arkasına bahçe yapmak istiyor musun?" diye sordum. Yavaşça başını sallıyor. "Burada kalmak konusunda ciddi misin?"

Eğildim ve çenesinin kenarını öptüm. "Çok ciddiyim."

Garrett yanıma doğru kayıyor ve ceketinin içine sıkıştırdığı bir şeye uzanıyor. Küçük kadife bir kutu çıkarıp ateş ışığında parıldayan bir yüzüğü ortaya çıkarmak için açtığında nefesim kesiliyor.

"Callie," diyor, sesi alçak ve sabit, ama gözleri yumuşak. "Sakin bir hayattan daha fazlasını isteyeceğimi hiç düşünmemiştim. Ama sonra sen geldin,

ve aniden sessizlik senin kahkahaların olmadan boş hissettirdi. İçinde sen olmayan tek bir gün bile istemiyorum. Benimle evlenir misin?"

Gözlerim yaşıyor, kalbim göğsümde genişliyor. "Evet," diye fısıldıyorum, sonra daha yüksek sesle, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülürken gülüyorum. "Evet!"

Yüzüğü parmağıma takıyor, sonra beni tekrar öpüyor; yavaş, derin, saygılı.

Battaniyenin üzerine yuvarlanıyoruz, aramızdaki aciliyet yanımdaki ateş gibi çatırıyor. Garrett'ın ağzı önce benimkini, sonra boğazımı buluyor, eli gömleğimin altından kayarak göğsümü avuçluyor, başparmağı ben öpücüğüne nefes nefese kalana kadar meme ucumu okşuyor.

"Çekil," diye soluyarak fanilasını çekiştiriyorum. "Ten istiyorum."

"Her şeyi istiyorsun," diye mırıldanıyor, sesi şehvetle çakıllı, "ve ben sana her şeyi vereceğim."

Beni yavaşça, sahiplenerek soyuyor, gözleri ortaya çıkan her santim teni içiyor. Dizimin iç kısmını öpmek için eğilip ağzını yavaşça daha yukarılara götürdüğünde kalçalarım titriyor. Çaresizce ona uzanıyorum ve o karanlık bir şekilde kıkırıyor.

"Çok muhtaçsın,
günüşiğim." "Sadece
senin için."

Dili sıcaklığımla buluştuğunda haykırıyorum, nefessiz, kıvranan bir karmaşa olana kadar yalayıp emerken kalçalarım sarsılıyor. Ben yalvarana kadar durmuyor, kalçalarım başının etrafında kenetleniyor, gözyaşlarım gözlerimin kenarlarına batıyor.

Sonra üstümde, gözleri yanıyor, siki sert ve kalın, yavaş ve acımasız bir hamleyle içime giriyor. Sert, acımasız ve cezalandırıcı bir şekilde hareket etmeye başladığında adını inleyerek doğruluyorum.

"Tekrar söyle," diye homurdanıyor, kalçaları öne doğru atılıyor. "Bana kime ait olduğunu söyle."

"Sen," diye nefes nefese kaldım. "Her zaman sen."

Eli boğazıma sarılıyor - sıkı değil, sadece beni topraklayacak kadar.

-Ve tekrar paramparça oluyorum, adını haykırıyorum, beni toprağa gömerken sırtını kavriyorum.

Boşaldığında boğuk bir çığlık atıyor, vücudu benimkinin üzerinde titriyor, terden sıırıslam olmuş tenlerimiz gecenin serin havasında birbirine yapışıyor.

Birlikte battaniyenin üzerine yığılıyoruz, ateş yanı başımızda sönüyor, yıldızlar tepemizde yanıp sönüyor.

"İyi misin?" diye fısıldıyor, nemli alnımdaki saçlarımı tararken. "Ben mükemmelim." Gülümsüyorum, onun altında yavaşça uzanıyorum. "Ve ben seninle evlenmek."

Beni yavaşça ve derinden öpüyor, hâlâ içime gömülü. "Lanet olsun haklısın vardır."

Ve yıldızların altında, ateş alçaktan parlarken ve Garrett'ın vücudu benimkine sarılmış, tam olarak olmam gereken yerin burası olduğunu biliyorum. Sonsuza kadar.

Epilog İki

Garrett

Güneş Pine Hollow'un üzerinden batıyor ve töreni düzenlediğimiz alana altın rengi bir renk veriyor. Ağaçlardan ışıklar parıldıyor, dans pisti müzik ve kahkahalarla gıcırıyor ve ben kenarda durmuş, karımın Sadie ve Annie'yle bir çemberin içinde dönmesini izliyorum, lanet bir melek gibi gülüyorum.

"İnanması zor, değil mi?" Sawyer yanımda bana bir bira uzatıyor. "Sonunda buraya geldiğimize mi?"

Başımı yavaşça sallıyorum, Callie'nin zarafet ve muziplikle hareket edişini izliyorum. "Evleneceğimi hiç düşünmemiştim. Pek sayılmaz. O dükkânda huysuz bir ihtiyar olarak öleceğimi düşündüm."

Reid kıkırdarak bize katıldı. "Şimdi de yumuşadın ve duygusallaştın. Callie sana bir numara yaptı."

"Sanırım her zaman orada olan şeyi ortaya çıkardı," diye itiraf ediyorum.

Ben yakınlardan sırtarak havaya kadeh kaldırıyor. "Her zaman güneşli olanlar.

Bizi en iyi şekilde mahvediyorlar."

Başımı sallayıp her birine bakıyorum. "Haksız değilsiniz. O her şeyi değiştirdi. Daha iyisi için."

Sawyer omzuma vurdu. "O zaman burada dikilip durma dostum. Git karınla dans et."

Biramı boşaltıyorum ve çimenlerin üzerinden geçiyorum. Callie geldiğimi gördü ve bütün yüzü aydınlandı. Tanrım, bu bakış hiç eskimiyor.

"Vay, vay," diyor elini benimkinin içine koyarak. "Dans edecek misiniz Bay Pierce?"

"Sana sarılmak için her şeyi yaparım."

Onu kendime çekmeme izin veriyor, müzik yavaşladıkça vücudu benimkine yapışıyor. Dize ışıklarının altında hafifçe sallanıyoruz, başı göğsümde dinleniyor.

"Gergin misin?" diye soruyor, alay ederek.

"Gelecek hakkında mı? Hiç de değil."

Gülümsemesi yumuşuyor ve beni tatlı tatlı öpüyor. "Güzel. Çünkü seni çok uzun bir süre düşmeye devam ettirmeyi planlıyorum."

Resepsiyon sona eriyor ve açık verandanın üzerinde parıldayan ip ışıklar her şeyin üzerine altın bir parıltı yayıyor. Callie'nin vücudunun ilk dansımızdan beri benimkine baskı yaptığını, yanağının göğsümde olduğunu, kahkahasının parlak ve dolu dolu olduğunu hâlâ hissedebiliyorum.

Artık o benim. Tamamen. Resmi olarak.

Beyazlar içinde ısı ısı, elbisesi kıvrımlarını sarıyor ve saçlarının yumuşak dalgaları daha önce parmaklarımın arasından kaydığı için hâlâ dağınık. Onu hanın koridorunda yönlendirirken elim sırtında, son iyi dilekte bulunanların yanından geçip süitimize ulaşıyoruz.

Kapı arkamızdan kapandığı anda kolları boynuma dolanıyor, dudakları dudaklarımda, aç ve sınırsız.

"Dans ettiğine hâlâ inanamıyorum," diye nefes alıyor ağzıma karşı.

"İstemedim. Yine de yaptım."

"Benim yüzümden mi?"

"Çünkü senin için her şeyi yaparım."

Geri çekiliyor, gözleri parlıyor ve sonra sırtıyor. "En azından bu sefer işin içinde çadır yok."

"Beni kışkırtma. Seni hala balkonun zeminine yatırabilirim."

Resepsiyon sona eriyor ve açık verandanın üzerinde parıldayan ip ışıklar her şeyin üzerine altın bir parıltı yayıyor. Callie'nin vücudunun ilk dansımızdan beri benimkine baskı yaptığını, yanağının göğsümde olduğunu, kahkahasının parlak ve dolu dolu olduğunu hâlâ hissedebiliyorum.

Artık o benim. Tamamen. Resmi olarak.

Beyazlar içinde ısı ısı, elbisesi kıvrımlarını sarıyor ve saçlarının yumuşak dalgaları daha önce parmaklarımın arasından kaydığı için hâlâ dağınık. Onu hanın koridorundan geçirirken elim sırtında, iyi dilekte bulunanların sonuncusunu da geçip süitimize ulaşana kadar ona rehberlik ediyorum.

Kapı arkamızdan kapandığı anda kolları boynuma dolanıyor, dudakları dudaklarımda, aç ve sınırsız.

"Dans ettiğine hâlâ inanamıyorum," diye nefes alıyor ağzıma karşı.

"İstemedim. Yine de yaptım."

"Benim yüzümden mi?"

"Çünkü senin için her şeyi yaparım."

Geri çekiliyor, gözleri parlıyor ve sonra sırtıyor. "En azından bu sefer işin içinde çadır yok."

"Beni kışkırtma. Seni hâlâ balkonun zeminine yatırabilirim."

"Garrett!" diye gülüyor ve göğsüne vuruyor.

Ama onu kollarıma alıp odanın bir ucundan diğer ucuna taşırken beni durdurmuyor ve yavaşça büyük boy yatağın üzerine yatırıyorum. Uzun bir süre ona bakıyorum, karıma, beyaz dantel ve ipekler içinde, dudakları ayırık, göz bebekleri geniş.

"Çok güzelsin Callie. Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

"O zaman sadece bakma. Dokun bana. İçinden geldiği gibi becer beni."

Boğazımdan kaçan hırıltı saf açlık. Yatağın yanında diz çöküyorum ve topuklu ayakkabılarımla başlıyorum, onları teker teker çıkarıyorum. Ellerim bacaklarını takip ediyor, jartierinin dantel bandını bulana kadar elbisesinin eteklerini kaldırıyor. Dişlerimle yavaşça çekip çıkarıyorum, kalçasını ısıyorum.

Bir iniltiyle sırtını kamburlaştırıyor, elleri çoktan elbisesinin korsajında çalışıyor. "Çıkar şunu, Garrett. Ellerini üzerimde hissetmek istiyorum."

Elbiseyi çıkarmasına yardım ediyorum, kremi tenini ve zar zor giydiği iç çamaşırını ortaya çıkarmak için vücudundan aşağı kaymasını izliyorum. Her kıvrımı saran beyaz bir dantel giymişti ve ona bakarken neredeyse çözülyordum.

Kalçalarından tutup onu yüzüstü çeviriyorum, külotunu sert ellerle aşağı çekiyorum ve kışına sert bir şaplak atıyorum. Nefes nefese kalıyor, omzunun üzerinden bana bakıyor, gözleri parlıyor.

"Az önce-" "Evet, yaptım." "Tekrar yap."

İhtiyaçtan titremesini izleyerek yapıyorum. Sonra yüzümü arkadan kalçalarının arasına gömüyorum, dilimi şişmiş kıvrımlarında gezdiriyorum, adımı haykırıp ağzıma sürtünene kadar klitorisinin üzerinde gezdiriyorum.

Yalvarıncaya kadar onu dilimle beceriyorum, sonra onu ters çevirip sütyenini çıkarıyorum, bir meme ucunu ağzıma alıp diğerini parmaklarımın arasında yuvarlıyorum.

"Tanrım, çok pisin," diye pantolonumu çekiştiriyor.

"Buna bayılıyorsun."

Yapıyor. Sırılsıklam, kalçaları kaygan, vücudu altımda kıvrılırken sonunda kıyafetlerimi çıkardım ve sikimin kalın başını girişine bastırdım.

"Söyle," diye homurdanıyorum, kalçalarını sabit tutarak.

"Sikini seviyorum. Beni nasıl doldurduğunu seviyorum."

İhtiyacım olan tek şey bu. Uzun, sert bir hamleyle ona çarpıyorum ve başı kırık bir iniltiyle geriye düşüyor. Hızlı ve öfkeli hareket ediyoruz, vücutlarımız çarpışıyor, ter tenimizi kayganlaştırıyor. Kalçalarımı onun çığlık atmasına neden olan noktaya vurmak için açıyorum, titreyene kadar tekrar tekrar.

Bacaklarını tutup omuzlarımın üzerine atıyorum, ona daha sert, daha derin vuruyorum, yatak gıcırıyor ve tırnakları sırtımı tırmalıyor.

Çığlık atarak geliyor, altımda çırpınıyor ve ben de durmaksızın devam ediyorum, ta ki onunla birlikte oluncaya kadar, odanın içinde yankılanan bir hırıltıyla içimi döküyorum.

Ama işimiz bitmedi.

Beni sırtüstü çeviriyor, üstüme biniyor, ben kalçalarını kavrayıp meme uçlarını ısırırken, dişlerimi sıkarak inliyor.

"Benim," diye hırladım.

"Senin," diye inliyor, daha sert gıcırdatıyor.

Tekrar bir araya geldiğimizde, ham, ilkel ve mükemmel oluyor.

Daha sonra, çarşafı dolanmış, dudaklarını göğsüme bastırmış bir halde, "Yine de bir çadır kadar eğlenceli değil" diye iç geçiriyor.

Kıkırdıyorum, onu kendime çekiyorum. "Bir sonraki yolculukta bir tane alırsınız." Ve ben zaten yapacağımızı biliyorum. Tekrar ve tekrar.

Lena Cove tarafından yazılan kitaplar

Golden Bay Rays

[Changeup Üsleri](#)

[Yuvarlıyor](#)

[Havat Boyu Yakalama](#) (6/17/25)

[İkili Oyun](#) (7/8/25)

[Grand Slam](#) (7/22/25)

Aziz James Serisi

[Patron Tarafından Ödüllendirildi \(St. James](#)

[#1\) CEO ile Tekrar \(St. James #2\)](#)

[Milvarder Tarafından Sevilen \(St. James #3\)](#)

[Ruh Eşinin Sırrı St. James #4\)\(\) Serseri](#)

[Tarafından Mahvedilen \(St. James #5](#)

Brightwood Dağ Adamları Dağ

[Adamı Dağ Adamı Dağ](#)

[Adamı YazDare Neşeli](#)

[İçin ve Ask . a Dağ Adam \(Brightwood Mt. Komple](#)

[Koleksiyon\)](#)

Kozmik Aşk

[Kozmik Dilek](#)

[Kozmik Sans \(6/30/25\)](#)

Kitap #3

Kitap #4

Aşk Plajı

[Bir Babayla Yaz Aşk Plajı #1\) \(Bir Prensle](#)
[Neşeli \(Aşk Plajı #2\)](#)
[Bir Milyarderle Bahar Tatili \(Aşk Plajı #3\)](#)

Popstar Kız Kardeş Üçlemesi

[Jingle My Bells](#)
[Knockin' on Heaven's Noir Jingle](#)
[Bell Rockstar](#)

T-Town Tornadoes

[Puck Kadar Seksi - Ücretsiz](#)
[Hikaye Pucking Lucky](#)
[Puck ve Run](#)
[Gece Yarısı Puck Me](#)
[T-Town Tornadoes: Komple Seri](#)

Pine Hollow

[Minx ve Dağ Adamı Oduncu Tarafından](#)
[Sahiplenildi Büyüleyici Dağ Adamı](#)
[\(6/11/25\)](#)
[Dağ Adamının Karşı Konulmaz Gelini \(8/5/25\)](#)

Günah Gibi Seksi

[Buzda Vals İnkâr](#)
[Edilemez Şekilde](#)
[Senin](#)

Lena Cove Yazarının Diğer Kitapları

[Ask Bahsi](#)
[Öpülesi Tatilim Sadece](#)
[Rüyalarımda Kovboy](#)
[Tarafından Uyandırıldım](#)
[Karanlıkta Zevk](#)
[Bir #Doktor ile Kör Randevu](#)
[Cennette Sangria](#)

Sosyal Medya Bağlantıları

Facebook <https://www.facebook.com/lovelenacove>

Lena'nın

FB

Grup

<https://www.facebook.com/groups/459925733177922> Instagram

<https://www.instagram.com/authorlenacove> Pinterest

<https://www.pinterest.com/lenacove/>

Konular <https://www.threads.net/@authorlenacove>

Bookbub <https://www.bookbub.com/authors/lena-cove>

Bülten <https://authorlenacove.eo.page/gc92h>

İçindekiler

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[İkinci Üçüncü](#)

[Bölüm](#)

[Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Yedinci Sonsöz](#)

[Birinci Sonsöz](#)

[Sonsöz](#)

[Lena Cove'un Kitapları](#)

[Sosyal Medya Bağlantıları](#)



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

